

„Botezați într-un singur trup” – 1 Corinteni 12

Unul din efectele mari, care rezultă din prezența Duhului Sfânt, este denumit aici ca botezul Său; prin botez El dă naștere la o unitate nouă, trupul lui Hristos, pe pământ. Acesta este nu numai un adevăr care aparține exclusiv Noului Testament, ci în cadrul Noului Testament el a fost încredințat numai unui singur apostol, care a avut voie să ni-l facă cunoscut. El nu se găsește în alte locuri, decât numai în epistolele apostolului Pavel. Desigur prin aceasta nu vreau să spun că înainte ca apostolul Pavel să fie chemat pentru această lucrare, să vestească acest adevăr mare, nu a existat Adunarea lui Dumnezeu, nu a existat trupul lui Hristos. Taina Hristos și Adunarea Sa a fost revelată tuturor prorocilor sfinți și apostolilor, însă ea nu a fost revelată *prin* ei toți, ci numai prin unul. Aceasta este o realitate. Niciunul din scriitorii din Noul Testament nu vorbește despre Adunare ca trup al lui Hristos, decât numai Pavel.

Istoria vieții apostolului Pavel, așa cum ne este ea relatată în Sfânta Scriptură, ne arată cum el a fost pregătit în mod foarte special și călăuzit pentru această misiune. Atâta timp cât mărturia lui Hristos glorificat s-a limitat la poporul iudeu, Pavel a stat de partea vrăjmașului. El a fost martor al martiriului lui Ștefan; el a fost împuternicitul iudeilor să prigonească pe toți bărbații și pe toate femeile, nu numai din Ierusalim, ci și în fuga lor din cetate în cetate. Însă Dumnezeu a folosit această fugă, ca să câștige noi suflete. Când ura lui față de Numele lui Isus a fost cea mai mare, el a primit împuternicire de la autoritatea religioasă cea mai mare din timpul acela, ca să poată exercita cu mai multă putere lucrarea sa de nimicire și aceasta s-o facă sub o evlavie aparentă. În căile lui Dumnezeu cu pământul acesta a intervenit o schimbare spre exterior, când râul binecuvântării Sale nu a mai curs spre Ierusalim, ci s-a îndepărtat de Ierusalim; tot ce prezenta în Ierusalim adevărata glorie a fost călcat în picioare sau a fost alungat. În această situație Duhul lui Dumnezeu se îndreaptă spre în afară, caută și binecuvântează pe vechii vrăjmași ai Ierusalimului, lucrează nu numai între samariteni (și noi cunoaștem vechea rivalitate dintre această cetate și Ierusalim), da, Dumnezeu caută și găsește chiar un străin dintr-o țară îndepărtată, îl întâmpină în har necondiționat, cu toate că el nu știa nimic din ce Dumnezeu tocmai a făcut în Domnul Isus și îl lasă să se întoarcă plin de bucurie – nu la Ierusalim, nu, ci în țara sa îndepărtată.

În acest punct de cotitură în căile lui Dumnezeu I-a plăcut să întâmpine pe Saul din Tars pe drumul lui spre Damasc; căci și el a plecat din Ierusalim, dar plin de mânie față de toți cei care mărturiseau Numele lui Isus. În sufletul lui stăpâna noaptea întunecoasă beznă față de adevărul har al lui Dumnezeu; el era într-o călătorie de misiune a durerii, rușinii și morții – lucruri tipice pentru lumea aceasta. Numai satan, sub masca Numelui lui Dumnezeu, a putut să-i dea imboldul pentru aceasta; și totuși în mijlocul toatei acestei orbiri față de adevăr el ca om a avut încă o conștiință bună. Acolo el este trântit deodată la pământ printr-o lumină mai strălucitoare decât strălucirea soarelui la amiază, și cu toată orbirea lui naturală el este făcut capabil ca în mod supranatural să privească pe Domnul slavei, să audă glasul Domnului său, să înțeleagă chemarea sa, și anume nu numai chemarea sa ca sfânt, ci și ca apostol, nu numai să guste harul, despre care el trebuia să mărturisească așa de minunat, ci și să fie slujitor al acestui har, având autoritatea Domnului, nu numai pentru o țară, ci pentru toate țările de sub cer. Acestui om binecuvântat i s-a făcut cunoscut, în cuvintele prin care el s-a întors la Dumnezeu, nucleul marelui adevăr, despre care doresc acum să vorbesc puțin. Spre uimirea lui, el a auzit pe Isus Însuși – și el nu se putea îndoii de faptul, că acesta era Domnul. Ce cunoaștere minunată a fost aceasta pentru sufletul său! Acest Domn glorificat, Isus din

Nazaret, care a fost totuși răstignit, Se făcea acum una cu aceia pe care Saul îi prigonea brutal: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești!” Prin aceasta a început marea schimbare. Odihnă pentru sufletul lui a găsit mai târziu, aceasta nu a avut loc de azi pe mâine. Ce întoarcere la Dumnezeu memorabilă! Tocmai el, primul și singurul care s-a întors la Dumnezeu printr-o revelație a Persoanei lui Isus, care includea și adevărul de bază al Adunării lui Dumnezeu, a fost ca nimeni altul potrivit să prezinte acest adevăr și să-l accentueze în practică, să prezinte în scrierile sale bazele Adunării lui Dumnezeu, să insiste cu privire la caracterul ceresc al trupului lui Hristos și să intervină pentru onoarea lui Dumnezeu. Acesta a fost conținutul vieții sale, La aceasta l-a chemat Dumnezeu începând de acum prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Pavel a început imediat după întoarcerea lui la Dumnezeu să predice pe Domnul Isus, și anume nu numai ca Hristos, ci și ca Fiul lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 9) – o altă caracteristică mare a scrierilor sale. Prin aceasta nu vreau să spun, că în scrisorile sale aceasta se evidențiază sau este tot așa de exclusiv ca și adevărul despre trupul lui Hristos. Ce dimensiune a căilor lui Dumnezeu se arată în scrisorile acestui apostol binecuvântat! Cu toate că Biserica lui Dumnezeu stă mai mult în legătură cu Hristos ca Omul înălțat, totuși noi nu avem voie să uităm că acest Om înălțat în cer este și Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu Însuși este preocupat să scoată în evidență legătura Lui personală cu Hristos tot așa cum este faptul că El, Hristos, stă acolo la dreapta Sa ca Om pentru noi. Apostolul Pavel a fost călăuzit de Duhul lui Dumnezeu să arate nu numai aspecte pe care alții înaintea lui le-au accentuat deja. El vorbește nu numai, așa cum a făcut Petru, despre Domnul Isus ca Domn și Hristos. El nu vorbește despre El ca Rob „al lui Dumnezeu”. Pavel predică imediat în sinagogă, că Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Aceasta este demn de observat, căci aceasta arată dimensiunea unei inimi care are ca preocupare pe Hristos, și anume pe Hristos acolo sus, în toată gloria Sa.

Dacă eu sunt preocupat numai cu El pe pământ, atunci progresarea mea are loc incomparabil mult mai încet. Vedem aceasta chiar și la ceilalți apostoli. Cât de ușor emit greșit o judecată, cât de încet a crescut înțelegerea lor, cum au trebuit să fie conduși pas cu pas! La apostolul Pavel adevărul a pătruns imediat adânc în conștiință; altfel nici la el nu ar fi putut avea loc. Nimeni nu posedă adevărul sau și-l însușește în totalitate, decât numai prin conștiință; căci noi suntem nu numai oameni, ci noi suntem și păcătoși. Tot așa și apostolul Pavel, care a fost totuși un bărbat cum nu a fost niciunul altul începând de la facerea lumii care să fi umblat având o conștiință bună, a trebuit să cunoască pe propria piele și în sine însuși toată stricăciunea cărnii. El a învățat aceasta prin Hristos, dar a învățat-o cu privire la inima lui. Ceea ce el a învățat în felul acesta a dat la iveală rezultate prețioase. Duhul Sfânt l-a făcut chiar capabil să înțeleagă lucruri despre care noi nu auzim nimic de la el. În ceea ce a avut loc între Hristos și Pavel la întoarcerea lui la Dumnezeu, atenția noastră nu este îndreptată direct spre filiațiune, și totuși ambele adevăruri mari referitoare la slava Domnului Isus, și anume că El este Fiul și că El este Capul în cer, constituie începând din acel moment mărturia lui deosebită. Nu este vorba numai de faptul că El este Mesia pe pământ; Domnul Însuși, deja înainte să părăsească pământul, a sfârșit această predică (Matei 26,20 și în mod deosebit Luca 9,20-22). Ceva nou a început.

După ce Domnul Isus S-a înălțat la cer, El a fost făcut Domn și Hristos. Să recunoști că El este Domn, aceasta este lucrul cel mai mic pe care îl face cineva care Îl mărturisește pe El, căci prin aceasta el nu face nimic altceva decât să adeverească autoritatea Sa. Autoritatea – cu toate că ea este foarte importantă – este fără îndoială aspectul cel mai de jos al adevărului în Hristos. În aceasta nu se exprimă harul Său, slava Sa nesfârșită. Ea conține ceea ce El a fost

făcut și nu ceea ce El era și este în Sine Însuși. Ea nu este ceea ce Îi este propriu Lui, și Îi aparține în mod deosebit, ceea ce Îl caracterizează personal și este veșnic, ci este o poziție, care I-a fost dată, pe care El o ocupă, în care El a fost înălțat. Aceasta au predicat-o deja Petru și ceilalți apostoli. Apoi Ștefan L-a văzut într-un alt fel. Cu toate că Duhul lui Dumnezeu lucra cu deplină putere, găsim o creștere treptată; Ștefan a trebuit să învețe în propria persoană cât de total a fost respins acest adevăr despre Domnul și Hristosul înălțat. El dă mărturie despre faptul că El este Fiul Omului care stă la dreapta lui Dumnezeu. Așa cum pe pământ mărturia că Hristos este Capul a fost schimbată prin mărturia că El este Fiul Omului lepădat, tot așa mărturie că Hristos este Domnul înălțat i-a urmat mărturia despre El ca Fiul Omului în slavă. Deci Pavel se ocupă imediat nu numai cu adevărul cunoscut deja înainte de el, nu, cel puțin în germene învață cel puțin marea taină, că Hristos și sfinții, pe care el îi prigonea, erau una; departe de orice îngustime, spre care noi toți suntem înclinați, el Îl predică imediat ca Fiul lui Dumnezeu.

Eu cred că aceasta este o realitate foarte binecuvântată pentru sufletele noastre, căci ea arată că, dacă lucrurile sunt văzute corect, dacă în puterea învățaturii dată de Duhul lui Dumnezeu se privește la Hristos în slava Sa cerească, se va cunoaște plinătatea slavei Persoanei Sale de dincolo. Faptul că El este Fiul lui Dumnezeu, chiar dacă el nu ne privește direct pe noi, comparat cu toate celelalte, cu toată slava la care El poate fi înălțat la dreapta lui Dumnezeu, este totuși în sine însuși un adevăr mult mai înalt. Nu că aceste două adevăruri ar trebui comparate unul cu altul în mod nepotrivit; pentru aceasta nu este nici un motiv. Însă vrem să accentuăm și să păstrăm tot adevărul referitor la slava lui Hristos. Sunt convins că noi vom constata că toată puterea de a umbla în celelalte adevăruri, de a le înțelege, savura, predica și aplica depinde de măsura în care noi simțim în sufletele noastre și ne însușim adevărul referitor la slava Sa personală. Așa cum Hristos va fi înălțat înaintea privirii noastre, tot așa și celelalte, chiar și lucrurile aparente, întrucâtva marginile slavei Sale, vor fi mai mari și mai minunate pentru noi. Pe de altă parte totdeauna vom găsi că orice atenuare, pătare și distrugere a adevărilor dumnezeiești vor face ca oamenii să nu aibă o părere înaltă despre Hristos Însuși. Este bine dacă noi vedem aceasta.

Ce este Biserica? Nu este ea trupul lui Hristos? Ea este răspunsul dat la iveală prin Duhul Sfânt pe pământ la slava acelui Om înălțat la dreapta lui Dumnezeu. Aceștia doi, Fiul Omului înălțat și Biserica lui Hristos, nu pot fi despărțiți unul de altul. Cu regret majoritatea copiilor lui Dumnezeu nicidecum nu sunt obișnuiți cu acest loc al slavei, pe care Hristos l-a ocupat. Urmarea acestui fapt este, că nici Biserica nu este înțeleasă. Locul, pe care Dumnezeu I l-a dat, a fost uitat. El este desconsiderat, valoarea lui este necunoscută. Valoarea mare unică în felul ei, care constă în aceea, că un Om ca El este glorificat în cer, este la fel de slab simțită ca și nenorocirea și nevoia unui om din zilele noastre, fie el cel mai mare filozof, poet, om de stat sau mareșal, dar care este judecat, condamnat și lepădat de Dumnezeu. Chiar și mulți copii ai lui Dumnezeu caută să savureze cât se poate de mult lucrurile timpului acesta. Urmare acestui fapt chiar și adevărul și îndurarea lui Dumnezeu trebuie să servească numai pentru a crește cât mai mult prosperitatea și bunăstarea pământească. Aspirația după plăcerile pământești și setea de petreceri arată desigur altfel la un creștin, căci el are și gânduri spirituale. Și totuși, cât de puțini credincioși privesc lumea aceasta fiind conștienți că ea este decăzută judecății! Dumnezeu S-a ocupat cu lumea în multe feluri și I S-a descoperit mereu, până când s-a arătat clar starea ei. Atunci a venit Fiul, Omul Hristos Isus. Vai, a fost conflictul cel mai mare între Dumnezeu, Tatăl, care a dat pe Fiul Său, și lume sub conducerea lui satan. Dar Dumnezeu nu

S-a dat înapoi, chiar dacă L-a durut nespuse de mult să-L dea pe Fiul Său, să vadă cum El, Cel pe care L-a iubit mai mult decât orice, a fost defăimat și disprețuit, și Fiul lui Dumnezeu Însuși nu S-a dat înapoi de la nici o durere, nici o umilință, nici un rău venit din partea oamenilor. Căci pentru aceasta a venit, și prin aceasta lumea a dovedit ca niciodată mai înainte cât de rea era ea. Toată mărimea răutății s-a văzut, așa că Dumnezeu avea toate motivele să o judece aspru. Și într-adevăr Dumnezeu a lăsat să vină o judecată îngrozitoare, - dar nu asupra lumii, ci asupra Fiului Său! De aceea El putea, cu privire la această lume păcătoasă, să acționeze în har desăvârșit. Prin aceasta s-a schimbat totul. În locul alungării omului din grădina desfătărilor într-o lume deșartă, păcătoasă și în pustie, omul intră acum în Persoana lui Isus în cer și stă acolo la dreapta lui Dumnezeu în glorie.

Însă în momentul când Dumnezeu a făcut ceea ce El aștepta să înfăptuiască, pe pământ putea să ia naștere acest un trup. Mai întâi pentru acest trup trebuia să fie un Cap potrivit. Era numai o singură Persoană, care putea să fie acest Cap, și acest Preaslăvit nu putea fi Cap înainte ca El să fie Om și Dumnezeu totodată, da, mai mult chiar, înainte ca păcatul să nu fie judecat și ca Dumnezeu să poată exercita har neîngrădit. Vedem astfel cum tot adevărul este concentrat în Hristos și în crucea Sa și în locul pe care El îl ocupă acum la dreapta lui Dumnezeu. Alături de aceasta pentru pământ era necesară o putere corespunzătoare. Ce putere putea fi aceasta? Aceeași, care dintotdeauna a lucrat ca să se îndeplinească ce era potrivit cu voia lui Dumnezeu. Era puterea Duhului Sfânt, care acum a devenit activă într-un fel nou, în concordanță cu felul în care Dumnezeu S-a revelat. El S-a revelat în Fiul lui Dumnezeu, și nu a mai plecat de la El.

Chiar și în Dumnezeire era numai o Persoană, care putea să prezinte pe Dumnezeu în chip desăvârșit înaintea ochilor și inimii oamenilor, - Fiul. Dintotdeauna a fost așa. Chiar și atunci când Dumnezeu a fost prezentat numai temporar, totdeauna a fost Fiul Cel care a făcut aceasta. S-ar putea, ca El să Se fi arătat ca înger, ca la Avraam, însă totdeauna a fost Fiul. Însă de fiecare dată când a lucrat o putere, ca să dea naștere în om sau prin om la lucruri dumnezeiești, - fie într-un om bun sau om rău -, atunci această putere niciodată nu a fost altceva decât Duhul lui Dumnezeu. Tot așa Duhul Sfânt preia această lucrare nouă a lui Dumnezeu. Fiul intrase acum ca Om în gloria pe care El a avut-o mai înainte ca Dumnezeu. El era acum în prezența directă a lui Dumnezeu și în Persoana Sa a adus omenirea la scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Ce privilegii minunate: toate din cer sunt supuse unui Om! Prin aceasta s-a împlinit ce dintotdeauna era în inima lui Dumnezeu; s-a văzut în ceea ce Dumnezeu a revelat acolo sus în cer.

Dar cine – așa trebuie să întreb – putea să facă cunoscut pe pământ aceasta într-un fel demn de Dumnezeu? Cine era capabil să fie martor demn de încredere al acestei glorii cerești? Numai El, Cel care o cunoștea desăvârșit, El, singurul care era capabil și dispus să glorifice pe Hristos și totodată să dea oamenilor, ca ei să învețe, să facă și să savureze ceea ce Dumnezeu voia să le dăruiească. Acesta nu era nimeni altul decât Duhul Sfânt; de aceea El este Cel care acum coboară pe pământ. Și care este rodul venirii Lui? El formează aici jos *un trup*, nu mai multe trupuri. În Scriptură nu găsim nimic despre mai multe trupuri. Are cineva dintre copiii lui Dumnezeu de aici o astfel de părere greșită? Recunoaște Domnul asociații creștine pe pământ? Este ceva, care să fie mai greșit decât aceasta? Nu mă refer la aceasta numai în sens strict rațional. Ca și creștinii nu ar trebui să irosim nici un moment, da, nici măcar o clipă cu căile greșite ale spiritului omenesc. Este o nedreptate față de Domnul Isus, o nedreptate față de felul binecuvântat în care Dumnezeu vrea să onoreze pe Fiul Său prin Duhul Sfânt, pe care

El L-a trimis din cer, și această nedreptate ar trebui să miște conștiința unui credincios, căruia Dumnezeu prin Duhul Sfânt i-a arătat gloria lui Hristos. Noi trebuie să ne întrebăm: sunt eu în curentul acțiunii Duhului Sfânt? Sau zădărnicesc țelul cel mai suprem al lui Dumnezeu, pentru care El a trimis pe Duhul Sfânt pe pământ și a ridicat pe Hristos la dreapta Lui?

Aici nu este absolut deloc vorba de subtilități pedante teologice. Fie ca copiii lui Dumnezeu să nu se dedea la nimicuri de felul acesta sau la lucruri mult mai rele. Dar dacă Îl cunoaștem și Îl iubim, dacă avem bucuria în El, dacă nu mai umblăm în carne (firea pământească), dacă Dumnezeu a revelat în noi cu adevărat pe Fiul Său ca pe Acela care acum a înviat și este glorificat, - atunci ar trebui să ne întrebăm dacă suntem ascultători de Duhul ceresc, așa cum apostolul a fost într-o măsură așa de mare, - iar noi așa de puțin – dacă noi suntem cu adevărat imitatorii lui, așa cum el era imitatorul lui Hristos. Nu cheamă Dumnezeu pe toți copiii Săi să fie instrumente ale harului Său dumnezeiesc în scopul unic, acela de a glorifica pe Domnul Isus? Aceasta trebuie totdeauna să înceapă la fiecare în parte personal: așa cum a fost la apostolul Pavel, în al cărui suflet a pătruns adânc adevărul, înainte ca lucrarea să se extindă așa de mult prin el. Fie că este în inima noastră (și aceasta este totdeauna primul efect al oricărei revelații a lui Hristos în noi), sau a fost trezită în noi dorința să ajutăm altora la această bucurie, prin aceea că noi suntem slujitori ai lui Dumnezeu cu scopul să preamărim harul lui Hristos – totdeauna se cuvine pentru noi să verificăm dacă o facem, sau am făcut-o cu conștiința curată.

Deci ce apostolul Pavel a avut voie să vadă, și ce el prezintă așa de clar în 1 Corinteni 12, este că Duhul Sfânt a coborât acum, ca pe pământ să fie activ în Adunare (Biserică), nu numai în fiecare sfânt în parte. Există aici o corporație pe care Dumnezeu o numește Adunarea (Biserica) Sa, trupul lui Hristos, făcut deja aici una cu Hristos. Aceasta este atât de adevărat, că Duhul Sfânt nu refuză să numească întregul (adică: Hristos și Adunarea) „Hristos”. Așa de deplin constituie credincioșii o parte a slavei Sale. Aceasta se vede într-un mod foarte interesant, desigur umilitor pentru noi, dar ca o dovadă minunată pentru înțelepciunea lui Dumnezeu, cu care noi avem a face. Între credincioșii din Corint era nebunie, deșertăciune și alte forme ale răului, care au dat ocazie Duhului lui Dumnezeu să ne învețe așa de detaliat despre Biserică, trupul lui Hristos. Neorânduiala regretabilă, care domnea acolo, trebuia întâmpinată potrivit gândurilor lui Dumnezeu și voii lui Dumnezeu, - la aceasta se adăuga glorificarea de sine, lăudându-se cu puterile, pe care ei le aveau. Desigur era putere la ei; la ei nu era slăbiciune. Mulți gândesc că motivul pentru care este așa de multă neorânduială în Adunarea lui Dumnezeu ar fi slăbiciunea; dar slăbiciunea nu se manifestă într-un așa fel. Neorânduiala nu are nimic a face cu slăbiciunea. Fapt este, că unii bărbați, care au pricinuit așa de multă neorânduială în Biserică au arătat mai puțină slăbiciune decât tărie carnală. Mereu se vede la ei, că ei nu vor să se supună lui Hristos și foarte des sunt tot așa de înfumurați, ca și credincioșii din Corint. Acolo nu se putea vorbi de lipsa de putere. Nu, era abuz de putere, dorința de a se prezenta lăudăroși, cu ce aveau - pe scurt, despărțirea puterii Duhului de glorificarea lui Hristos. Rezultatul este atunci dezordinea. Contează puțin dacă puterea este mare sau mică, sau despre ce aptitudini este vorba. Dacă ele sunt despărțite de Hristos este fatal, - fatal pentru onoarea Domnului, fatal pentru binecuvântarea credincioșilor și a altora – dar de cele mai multe ori fatal pentru aceia care au fost înșelați în felul acesta de satan. Așa stăteau lucrurile atunci în Corint. Noi ar trebui să fim mulțumitori lui Dumnezeu, că El în îndurarea Lui a folosit aceste stări pentru învățătura noastră.

Permiteți-mi să scot în evidență unele puncte din capitolul nostru. „În ceea ce privește manifestările duhovnicești, – felul în care Se revelează Duhul Sfânt – fraților, nu voiesc să fiți în necunoștință. Când erați păgâni, știți că vă duceați la idolii cei muți, după cum erați conduși. De aceea vă fac cunoscut că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: „Isus să fie anatema!”” Nici un astfel de om nu zice „Isus să fie anatema!”, nici un om nu-L așează sub blestem. Dumnezeu a făcut-o la cruce, când El a murit pentru păcatele noastre, noi știm aceasta. Însă nici un om, care vorbește sub călăuzirea Duhului Sfânt, nu așează pe Domnul Isus sub blestem și nimeni nu poate spune: Doamne Isuse!, decât numai prin Duhul lui Dumnezeu.

Cu privire la Dumnezeu și la oameni sunt două puteri în conflict. Una este duhul, care este activ în copiii neascultării, cealaltă este Duhul Sfânt, care lucrează în copiii lui Dumnezeu. Într-un caz avem împotrivirea omului față de Isus, în celălalt caz găsim duhul supunerii credincioșilor față de Domnul (căci despre aceasta este vorba aici – Isus ca Domn). Acești credincioși din Corint au făcut din cină practic o masă a lor proprie. În întrunirile lor se scoteau pe ei înșiși în evidență, ca și cum Cuvântul ar fi pornit *de la ei*, cu toate că El venise *la ei*, și i-a chemat – ca pe noi toți – la ascultare față de Dumnezeu. Realmente, supremația Domnului Isus trebuie accentuată numai acolo unde se arată mândrie și neglijență. Un credincios, care savurează pe Hristos, nu are nevoie de o astfel de constrângere, deoarece el nu vrea să aibă un alt domn și pentru că el se bucură de harul Său.

Apostolul începe aici cu aceea, că Adunarea lui Dumnezeu este acolo unde Duhul Sfânt pune pe Isus ca Domn înaintea sufletelor. Acesta este principiul de care credincioșii din Corint aveau nevoie în mod deosebit. Când Dumnezeu vrea să exercite influență asupra noastră, atunci El exercită influență morală asupra interiorului nostru; nimic altceva nu ar fi demn de El sau de folos pentru noi. Dumnezeu lucrează totdeauna în sens moral; El dorește cu plăcere să ne conducă așa fel, ca noi să-L savurăm pe El Însuși, ca prin aceasta să dispară toate gândurile cu privire la noi înșine. – Apoi se spune în continuare: „Sunt felurite daruri, dar același Duh; sunt felurite slujbe, dar același Domn; sunt felurite lucrări, dar același Dumnezeu, care lucrează totul în toți.” Este clar, că aceste trei versete au însemnătatea cea mai mare pentru înțelegerea noastră practică a ceea ce vrea Domnul să ne spună. Sunt principiile cele mai simple, și totuși Biserica lui Hristos efectiv le-a uitat. Sunt cerințele cele mai mici, pe care Domnul le pune, singurele însușiri observabile ale Adunării lui Dumnezeu.

„Sunt felurite daruri, dar același Duh.” Pretutindeni unde se are pretenția că se prezintă Biserica Sa pe pământ, trebuie ca în aceeași adunare să fie loc nu numai pentru daruri ci și pentru daruri diferite. Acolo unde sunt excluse practic darurile de har, unde credincioșii adunați privesc de fapt numai la una sau mai multe persoane, indiferent cât de dotate ar putea fi acestea, acolo această piatră de încercare introductivă a Cuvântului lui Dumnezeu dovedește că acolo nu este adevăratul teren dumnezeiesc. „Sunt felurite daruri, dar același Duh – (și nu; „același slujitor’).” Prin aceasta nu vreau să spun că trebuie să se facă eforturi să se dea impresia că ar fi multe daruri ale Duhului în lucrare. Adunarea lui Dumnezeu este un trup real, ea este trupul lui Hristos. Cu regret, în zilele noastre starea ei este nenormală, dar aspirația de a fi ceva în exterior a fost totdeauna indecent și ar fi tocmai astăzi deosebit de condamnat. Este Adunarea Sa, și noi ar trebui să ne verificăm serios cu privire la tot ce noi facem sau căutăm acolo. El Însuși a constituit-o aici spre onoarea Domnului Isus și prin Duhul Sfânt, care lucrează suveran în ea și care în orice situație va menține drepturile Domnului Isus. Dacă rezultatele vizibile sunt mici sau mari, totdeauna ele sunt rezultatul

acțiunii Sale; cu certitudine sunt daruri de har diferite. În mod deosebit în starea actuală a Adunării s-ar putea să fie puține, - probabil în anumite locuri niciunul, sau numai unul sau două, - unde se arată un dar de zidire; în alt loc sunt probabil multe. Depinde de faptul dacă pentru tot ce dă El este o ușă deschisă.

Repet deci - „Sunt felurite daruri, dar același Duh”. Acolo unde în practică sau principial se tăgăduiește aceasta, acolo nu este Adunarea lui Dumnezeu și acolo nu se poate avea pretenția la apartenența mea sau a ta. Da, eu sunt obligat să resping astfel de pretenții. Să recunosc eu o astfel de abatere de la voia Domnului cu privire la acțiunea liberă a Duhului Sfânt, sau să mă distanțez categoric de ea? Nu este vorba de cine aparține unei astfel de adunări, ci de faptul, ce o determină pentru acțiunile ei. Sunt reguli omenești, care nu corespund Scripturii sau sunt chiar împotriva ei, atunci este o biserică omenească. Ce are un creștin a face cu altceva, decât cu Adunarea lui Dumnezeu? Cine a permis omului să se amestece în astfel de lucruri? Cine l-a chemat ca el să facă reguli? Chiar și pentru Dumnezeu a fost o lucrare mare să constituie Adunarea. Pentru aceasta a fost necesar ca Fiul să intre în cer, după ce El a înfăptuit lucrarea de răscumpărare, și Duhul Sfânt al Lui să coboare pe pământ în acest scop. Lumea a fost creată prin cuvântul Său pentru primul Adam, cu toate că fără îndoială în final pentru Hristos, când El va apărea ca Împărat în slava Sa. Dar nici chiar Dumnezeu nu a constituit Biserica (și eu cred, că noi putem spune cu toată reverența, că El nici nu putea s-o constituie), până când El nu a avut pe Omul al doilea ca și Cap glorificat al ei acolo sus în cer, și până când Duhul Sfânt nu a fost trimis jos pe pământ ca s-o constituie. Moartea și învierea erau singurele baze posibile pentru aceasta; Domnul înviat și glorificat în cer este singurul Cap potrivit al acestei Biserici. Deci Biserica lui Hristos nu este o măsură a lui Dumnezeu de natură religioasă pentru un popor, și nici pentru o societate, care a fost constituită cu scopul de a prețui mult sau a exercita planurile și concepțiile oamenilor celor mai buni. Ea este trupul, care Duhul Sfânt l-a constituit aici jos pentru Hristos, și pe care ea – mai mult decât orice – Îl mărturisește ca Domn al ei. Însă felul în care aceasta are loc constă în diversitatea darurilor de har, înapoia cărora stă *un singur Duh*.

Apoi ni se spune: „sunt felurite slujbe, dar același Domn”. Aceasta înseamnă că Domnul folosește pe unul pentru o lucrare, pe altul pentru altă lucrare, în fond El este Cel care lucrează în toate. În locul aceasta Duhul lui Dumnezeu nu ocupă locul ca Domn, și eu mă îndoiesc că în felul acesta noi putem vorbi cum se cuvine despre Duhul lui Dumnezeu. Este corect să se vorbească despre călăuzirea, puterea și suveranitatea Duhului Sfânt. Gândesc că unii credincioși se referă la această suveranitate când vorbesc despre domnia Duhului. Există pericolul ca acest model al cuvintelor sănătoase, pe care ni l-a dat Scriptura, să se piardă – mă refer nu atât de mult la literă, ci la adevărurile și principiile Cuvântului lui Dumnezeu. Eu nu lupt împotriva umbrelor, ci împotriva realităților, și sunt sigur că cuvintele Scripturii exprimă absolut potrivit sensul Scripturii. Dar dacă renunțăm la Cuvânt, suntem în pericol să diminuăm adevărurile. Ca să mai spun încă o dată, de mai multe ori a fost tendința în Biserică să Se pună Duhul Sfânt în locul Domnului. Aceasta ne scoate din poziția de subordonare față de Domnul aflat acolo sus în cer. Deoarece acum tocmai prin faptul că Duhul Sfânt lucrează în om și prin om, aceasta așează pe om mai mult sau mai puțin în locul Domnului. Dar dacă ne ținem exact de ce spune și învață Duhul Sfânt, vom vedea că El în lucrarea Sa în Biserică nu ocupă poziția Domnului ca și Cap, ci mai degrabă aceea de Slujitor, care îngrijește de toate și onorează pe Hristos, cu toate că El este o Persoană dumnezeiască. Așa cum Fiul a ocupat aici jos locul unui Rob, ca să împlinească planurile Tatălui, tot așa Duhul Sfânt Se coboară, cu

toate că El în persoana Sa este Dumnezeu – deci înălțat peste toate -, ca să împlinească planurile lui Dumnezeu și în același timp să fie supus Domnului Isus Însuși. Așa se face că El, Duhul Sfânt, pune pecetea de slujitor pe fiecare credincios, care se lasă cu adevărat însuflețit și călăuzit de El, ca să onoreze pe Hristos. Aceasta înseamnă că Duhul Sfânt îl pune ca slujitor al Domnului, chiar și atunci când lucrarea lui constă în administrarea Adunării lui Dumnezeu. O astfel de slujbă nu îndreptățește pe nimeni la mândrie; este locul unui slujitor, care a fost chemat la aceasta. Dacă el vrea să fie fidel, atunci el nu are voie să renunțe la voia Domnului său și în exercitarea slujbei sale să scoată în evidență eul propriu. Dacă eul sau omul stă pe prim plan, unde este atunci valoarea, autoritatea, puterea slujbei? Dar dacă cineva a fost chemat să fie administrator într-un domeniu mai mic sau mai mare, atunci el este numai în măsura, nu, el este exclusiv numai un slujitor, atâta timp cât el face ceea ce i-a dat Domnul să facă. Atunci nu eul stă pe prim plan, ci Hristos Însuși, atâta timp cât el Îi slujește, indiferent unde sau cu ce dar face aceasta. Pot să fie felurite slujbe, dar este același Domn, tot așa cum este un singur Duh, chiar dacă darurile sunt diferite.

Mai departe se spune: „sunt felurite lucrări, dar același Dumnezeu, care lucrează totul în toți.” Adunarea (Biserica) nu este un loc unde un om are anumite revendicări sau drepturi, sau este spațiu pentru voința proprie. Dacă Dumnezeu este la lucru acolo, atunci se cuvine omului să se retragă, pentru ca Dumnezeu să poată lucra cu adevărat așa cum vrea El. Ce caracteristică oferă aceasta Adunării lui Dumnezeu! Rămân un moment la această temă, ca să relievez aceasta pentru toți cei prezenți – nu atât de mult pentru aceia pentru care aceasta este ceva neobișnuit sau ceva nou. Vreau să întreb pe frații și surorile de aici: sunt acestea adevărurile care umplu inima voastră? Când noi venim aici într-o duminică sau cu o altă ocazie, ne strângem noi atunci ca Adunare a lui Dumnezeu, așteptăm noi după Duhul lui Dumnezeu, privim noi la Domnul? Accentuez, ori este Adunarea lui Dumnezeu, ori este nimic. Sunt conștient că sunt credincioși care consideră arogant să se numească Adunarea lui Dumnezeu. Dar te rog să-mi spui, cum vrei s-o numești? Ai vrea mai bine să spui că este o „adunare a oamenilor” sau chiar că nu este adunare? Vrei tu să anulezi orice responsabilitate a Duhului Sfânt pe pământ? Pentru tine nu ar însemna nimic, dacă Domnul Isus nu ar primi nici o onoare de la tine, oricât ar fi ea de mică? Că El nu regăsește nici un ecou în inimile noastre, că planurile Duhului Sfânt sunt intersectate, împiedicate și înlocuite, și aceasta tocmai acum după ce El a avut plăcerea să coboare pe pământ ca să glorifice pe Hristos în sfinți? Da, acum, după ce El a trezit încă o dată pe copiii lui Dumnezeu, așa că ei au ieșit afară din ascunzișurile și locurile lor de hibernare și nu vor să mai fie împiedicați să iese în întâmpinarea Mirelui? Dacă faceți aceasta, nu ar trebui atunci să vă dedicați cu totul Lui, ca să împliniți voia Lui? Și cum puteți să faceți aceasta mai bine, decât făcând ceea ce este de mare preț pentru El? Există ceva, care este pentru El mult mai de preț decât tot ce este așa de important în lume și captivează pe om. Ce înseamnă toate lumile pentru El, comparate cu dragostea pe care El o are pentru Mireasa Sa, Biserica, care este trupul Lui aici jos? Lezează aceasta slava Sa în ochii noștri? Diminuează aceasta dorința noastră de a asculta de El, deoarece noi simțim adânc în inimile noastre că se cuvine pentru noi să facem voia Lui, că suntem obligați să glorificăm pe Hristos? Opusul este valabil.

Vreau să explic în exemplul unei femei. Vrem să presupunem că ea are sentimente curate și dragoste adevărată pentru soțul ei și că el este soțul ei nu numai cu numele, ci el este demn de dragostea ei. Nu trebuie să spun cât de sărăcăcioasă este o astfel de comparație, când ne gândim la dragostea lui Hristos pentru Biserica Sa. Întreb: slăbește intimitatea unei astfel de

relații de dragoste pentru cineva desăvârșit de demn? Răspunsul este inclus în întrebarea însăși. Ce trist că astfel de păreri greșite sunt tolerate tocmai printre copiii lui Dumnezeu!

Este o minciună a lui satan, să spună, că ascultarea noastră este slăbită prin faptul că noi cunoaștem pe Dumnezeu ca Tată al nostru în Hristos. Tot așa este și atunci când noi nu recunoaștem ca atare mădularele trupului lui Hristos, oriunde s-ar afla ele. Nu este evident că dragostea reciprocă este înflăcărată atunci când noi o recunoaștem ca fiind proprietate a Sa, și că prin aceasta perseverența noastră și încrederea noastră, cu care dorim să le slujim, cresc? Dacă uităm poziția lor, relația lor cu Hristos și cu noi, cât de cu totul altfel sunt sentimentele, cu care noi îi întâmpinăm! Pe ce bază vrem noi să le pretindem să părăsească căile și sistemele oamenilor? Pe ce altă bază decât aceasta putem noi să-i convingem de fericirea de a se strânge pe pământ numai în Numele Domnului Isus, ca parte a aceleia pe care Dumnezeu o numește Adunarea Sa, și care apoi va fi luată în cer? Cât de mult ar trebui toți credincioșii să simtă oroare de faptul că lumea, care este vinovată de sângele lui Hristos, îndrăznește să se amestece în lucruri referitoare la trupul lui Hristos și mireasa Sa! Ce trist când te cobori la nivelul unei societăți care se strânge pe baza înțelegerilor și după bunul plac, o sectă dirijată după reguli și idei omenești! Este responsabilitatea fiecărui copil al lui Dumnezeu să țină cu tărie numai la ceea ce Dumnezeu a făcut și a revelat, fără să se îndoiască de puterea și bunăvoința Duhului Sfânt de a ne menține credincioși (fidei) în aceasta.

Cu altă ocazie am atras deja atenția cu privire la prezența reală și permanentă a Duhului Sfânt pe pământ. Drept urmare pentru noi nu este vorba de a întemeia o biserică nouă, și nici ceva de felul soluțiilor de moment. Sarcina noastră este de a recunoaște ce a constituit Duhul Sfânt și la care El niciodată nu va renunța. Noi suntem chemați să acționăm prin credință corespunzător Cuvântului lui Dumnezeu, să ne despărțim de tot ce este condamnat prin acest Cuvânt și să năzuim să umblăm cu credincioșie cu ce ne-a dăruit Dumnezeu Însuși. S-ar putea ca într-un loc să fie numai doi sau trei care au suficientă credință să simtă și să acționeze în felul acesta (căci decăderea este realmente mare). Chiar și atunci când într-un oraș mare sunt numai doi sau trei, care se adună în Numele Domnului Isus, nici ei nu ar trebui să permită ce nu este în concordanță cu principiul „daruri felurite”, „slujbe felurite” și „lucrări felurite”. Terenul egalității omenești sau al diferențierilor făcute de om nu au valoare. Adevărul și voia lui Dumnezeu nu pot niciodată să-și piardă autoritatea asupra poporului Său prin faptul că împrejurările se schimbă. Clericalismul și radicalismul religios stau în aceeași măsură împotriva Scripturii și a lucrării Duhului Sfânt. Ambele sunt forme diferite și contrare ale voinței omenești. Adunarea este dimpotrivă o organizare dumnezeiască, în care sunt valabile numai prescripțiile lui Dumnezeu. Practicarea acestui fapt îl poate produce numai Duhul Sfânt în concordanță cu Scriptura. Orice altceva este numai omul. Contează de asemenea puțin dacă omul nivelează sau înalță pe semenii lui, - în ambele cazuri este numai omul. Cine în afară de Dumnezeu are dreptul să acționeze cu Biserica Sa? Dacă ar fi numai „biserica noastră” sau „biserica voastră”, atunci noi sau voi ați avea dreptul s-o schimbați, s-o dezvoltați, s-o strâmtorați sau s-o extindeți, după cum considerați că este de folos.

Dar dacă ar fi numai doi sau trei credincioși care din ascultare de Cuvânt și de Duhul lui Dumnezeu, și pentru că drepturile Domnului Isus au fost lezate, s-au despărțit de tot ce așa de mult timp a fost în contradicție cu Adunarea lui Dumnezeu și a făcut imposibilă lucrarea Duhului Sfânt, atunci eu sunt obligat să-i recunosc că stau pe terenul Adunării lui Dumnezeu. Smerenia și recunoștința adâncă li se cuvine; rușine, că ei au luat parte așa de mult timp la desconsiderarea generală a Cuvântului și a Duhului Sfânt, în loc să aibă dorința să fie o

binecuvântare pentru toți ceilalți credincioși și să aibă o teamă sfântă că slăbiciunea lor proprie și necredincioșia lor ar putea probabil să întunece mărturia lor. Eu nu spun că acești puțini credincioși sunt Biserica lui Dumnezeu; însă pe cei ce merg împreună pe acest drum îi numesc Adunarea Sa. Dacă acești doi sau trei ar fi singurii în toată lumea care se strâng laolaltă potrivit Scripturii, atunci ei ar fi singuri care poartă caracterul Adunării lui Dumnezeu aici jos. Deci ceea ce caracterizează Adunarea (Biserica) este mai mult decât numai faptul că respectivii sunt mădulare ale trupului lui Hristos. Fără îndoială aceasta le oferă dreptul lor personal. Toți creștinii adevărați sunt mădulare ale Lui, și aceasta îi face să poarte responsabilitatea să părăsească tot ce falsifică relațiile lor în umblare, în poziția pe care o au și în țelurile lor. Însă pe ce se întemeiază Adunarea lui Dumnezeu aici jos nu este faptul că persoanele individuale, care sunt în ea, sunt mădulare ale lui Hristos – cu toate că aceasta este o premisă foarte esențială – ci faptul că ei se strâng potrivit Cuvântului lui Dumnezeu și umblă împreună și oferă Duhului Sfânt locul care I se cuvine în călăuzirea neîngrădită spre glorificarea Domnului Isus. Fie că sunt doi sau trei, sau câteva sute sau mii, aceasta este un lucru secundar și o chestiune foarte secundară.

S-ar putea de exemplu ca într-un loc să se strângă foarte mulți credincioși. Dacă ei o fac după cum consideră ei că este bine, dacă este contrar Scripturii, dacă primesc una sau alta potrivit înțelepciunii lor proprii, dacă ei disciplinează pe cei care acceptă o învățătură și resping alta – ce ar fi aceasta? Ar fi mai mult sau mai puțin o părtășie de creștini nobili, înțelepți și activi. Dar dacă numai unul din aceste principii este împotriva Cuvântului lui Dumnezeu și a locului Duhului Sfânt în Adunare, atunci ei pierd pretenția de a fi Adunarea lui Dumnezeu, - și aceasta și mai mult când toate aceste lucruri au loc deodată. Ei nu ar putea să aibă nici o pretenție la copiii lui Dumnezeu din afara cercului lor. O astfel de strângere laolaltă de creștini este corporativ fără valoare, chiar dacă fiecare în parte rămâne ca creștin subiect al dragostei. Poziția lor și relația lor ca și copii ai lui Dumnezeu nu ar trebui să o tăgăduiască nimeni, da, tocmai în aceasta stă posibilitatea de a lucra la conștiința lor. Adunarea (Biserica), privită pe pământ, este Adunarea sfinților, în care Dumnezeu poate lucra prin Duhul Sfânt trimis din cer; ea este Adunarea Lui, și nu numai o adunare de credincioși. Desigur o adunare de credincioși este un lucru bun. Dar dacă ea nu este mai mult decât atât, atunci ea nu poate în adevăr să aspire la locul ca fiind Adunare a lui Dumnezeu. Nu existența ei proprie, ci prezența Domnului prin Duhul Sfânt îi oferă caracterul de Adunare a lui Dumnezeu. Ce prețios este că credincioșii au voie să constituie pe pământ „o locuință a lui Dumnezeu în Duhul”!

Însă așa cum a fost odinioară cu Hristos, Fiul, când era în zilele vieții Sale pământești, tot așa este astăzi cu Duhul Sfânt: locul, care I se cuvine, nu I se dă. Ce gând serios! Nu este o realitate, că starea actuală a creștinătății justifică constatarea că „Lui nu I se dă locul”? Poate cineva spune că Dumnezeu poate lucra neîngrădit potrivit Cuvântului Său? Responsabilitatea pentru aceasta a fost încredințată omului, și cum a respectat-o el? Nu este uimitor, că așa cum Dumnezeu a privit cum omul a făcut cu Hristos ce a vrut el, tot așa El acum permite ca Duhul harului să fie disprețuit și onoarea Sa în mijlocul Adunării să fie desconsiderată? Ambele, atât una cât și cealaltă, au fost încredințate responsabilității omului. Știm că nu este departe ziua când Adunarea va dispărea din lume, ca să fie unită cu Capul ei din cer și să ocupe cu Hristos locul de slavă, hotărât pentru ea. Când va fi venit timpul acesta noi vom străluci înaintea lumii împreună cu El spre onoarea Sa.

Fie ca toți copiii lui Dumnezeu să se întrebe, în ce măsură a primit sufletul lor adevărul lui Dumnezeu cu privire la Biserica Sa și în ce măsură ei îl trăiesc practic! Dacă tu spui, că în privința aceasta tu nu ai exerciții de inimă deosebite și ești mulțumit să fi mântuit, atunci trebuie să te întreb: unde este dragostea ta pentru Hristos și pentru ai Săi și pentru glorificarea Sa în ei? Cum poate un creștin să fie așa de nedemn mulțumit? Știu desigur, că acesta este rodul normal al dogmei actuale care domină, care se gândește numai la mântuirea oamenilor și nu știe nimic despre existența unui singur trup și a unui singur Duh. Această învățătură conduce inevitabil la un alt rezultat negativ: toți care acceptă un astfel de sistem doctrinar par să nu obțină nici măcar acel țel egoist. Ei sunt condamnați să nu fie foarte siguri de primirea lor personală înaintea lui Dumnezeu și caută în asemănarea cu lumea un înlocuitor pentru lipsa lor de pace și odihnă. Ce opoziție este aceasta față de căile lui Dumnezeu, care ne-a mântuit desăvârșit, așa că noi devenim liberi pentru ceea ce este important pentru El, pentru glorificarea Sa în Hristos și în Biserica Sa! Spune-mi, dragă frate, dragă soră, te-a mântuit Dumnezeu ca să te lase să mergi pe căile tale departe de intențiile Sale de har și fără o dorință pentru onoarea lui Hristos? Dacă Dumnezeu a avut o așa infinită îndurare față de tine, nu îți arată atunci Cuvântul Său aceasta, nu te conduce inima ta sub călăuzirea Duhului Sfânt să recunoști pe Hristos în toate și să-I slujești, să cunoști și să faci voia lui Dumnezeu în ceea ce este așa de prețios pentru Hristos, și anume în Biserica Sa? Ar trebui să meditezi mai mult la aceasta.

În capitolul nostru, 1 Corinteni 12, se cuprinde mult mai mult decât am amintit până acum. Apostolul vorbește de formele diferite în care Se face cunoscut Duhul. Fiecărui i se dă revelația Duhului nu pentru sine însuși, ci spre folosul altuia. „Căci unuia îi este dat, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune; altuia, cuvânt de cunoștință, datorită aceluiasi Duh; altuia credința, prin același Duh; altuia, daruri de vindecare, prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, interpretarea limbilor.” Deci capitolul cuprinde acele daruri de har care au devenit semne vizibile pentru lume. În Adunare, în diferitele mădulare ale trupului lui Hristos, ele erau prezente; însă ele erau acolo nu numai pentru folosul Bisericii, ci și oameni din afara ei vedeau ceva din acțiunea acestora. Să luăm de exemplu vorbirea. Ce mărturie puternică erau ele despre bunăvoința lui Dumnezeu! Ce mărturie pentru faptul că Dumnezeu în dragostea Sa începând de acum nu Se mai limita la poporul Său ales, ci că El voia să întâmpine pe toți oamenii acolo unde El prin judecata Sa după potop i-a așezat! Lucrările minunate ale lui Dumnezeu în răscumpărare sunt vestite acum prin Duhul lui Dumnezeu fiecărui popor de sub cer în limba lui. Și chiar mai mult decât aceasta! Noi citim: „Dar toate acestea le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum Îi place (cum vrea El).” Vedem cu câtă grijă este accentuată lucrarea neîngrădită, suverană a Duhului Sfânt. Chiar dacă Lui Îi place să slujească, totuși El împarte așa cum vrea El, căci El este Dumnezeu. „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, dar după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos.” Ai fost tu adus la Dumnezeu? Ai crezut tu în inima ta și ai mărturisit cu gura ta că Dumnezeu a înviat pe Isus Hristos dintre morți? Atunci tu Îi aparții, ca să-L înalți, ca să glorifici pe Mântuitorul și Domnul tău. Recunoaște-L ca Domn al tău, recunoaște pe Duhul Sfânt ca Acela care lucrează activ pe pământ în credincioși, în Adunarea lui Dumnezeu! Recunosc că Duhul Sfânt lucrează în har liber și nu se limitează numai la Adunare; că El lucrează în și prin mădularele trupului lui Hristos (uneori chiar și prin alții), chiar și atunci când ei sunt necredincioși și nu stau acolo unde îi vrea Dumnezeu.

Nici un moment nu neg că Duhul Sfânt lucrează atât în bisericile de stat cât și în comunitățile despărțite de ele, și anume nu numai în interiorul protestantismului, ci chiar și în interiorul papalității și în sistemele bisericesti din răsărit. Însă fiecare care iubește și înțelege Scriptura, trebuie să vadă că toate aceste sisteme creștine contradictorii dovedesc numai abateri totale de la adevărul lui Dumnezeu cu privire la Adunarea (Biserica) Sa.

Marile biserici recunoscute de stat din interiorul protestantismului sunt nu numai o invenție a omului, ci sunt totodată și relativ tinere. Ele nu au existat în primele 15 secole, după ce Adunarea a fost întemeiată. Dar mai departe. Mă gândesc acum nu numai la marile biserici recunoscute de stat, ci și la încercările care au fost făcute să se strângă credincioși pentru o cantitate mare de adevăr (ca să presupunem așa). Este aceasta Adunarea (Biserica) lui Dumnezeu? Are Adunarea dreptul să-și aleagă adevăruri speciale? Își alege ea slujitorii proprii în Cuvânt? Dacă ea face așa, atunci în principiu ea renunță la ascultarea față de Domnul. Este ca și cum o femeie își permite să joace rolul soțului ei, în loc să-i fie supusă. Dacă noi ținem cu tărie numai la ceea ce Dumnezeu Însuși a stabilit, atunci totul este foarte simplu. Biserica nu împarte sarcini, ea nu învață; dar ea trebuie să judece, și anume nu numai asupra lucrurilor morale rele, ci și în probleme de doctrină. Ea nu poate tolera nimic care lezează sfințenia sau adevărul lui Dumnezeu și trebuie să vegheze foarte atent la onoarea Domnului Isus. Însă aceasta este cu totul altceva decât punerea de preoți sau întocmirea de articole cu crezuri de credință. Dacă studiez îndeaproape Adunarea în Scriptură, găsesc, că sarcina ei este să păstreze cu tărie adevărul; ea este „stâlpul și temeliala adevărului”. Dacă eu caut adevărul, atunci nu trebuie să-l caut în lume; căci eu știu că adevărul nu se găsește niciunde decât numai în Adunare (Biserică). Vorbesc acum despre Adunare așa cum a fost ea în timpul apostolilor. Prin decădere această responsabilitate nu a fost anulată.

Cu regret astăzi este o stare, care stă într-un contrast trist cu ceea ce este descris în Cuvântul lui Dumnezeu. Vedem o mulțime de corporații, care se numesc biserici purtând un nume sau altul. Cum să se comporte în acest caz un copil al lui Dumnezeu, care vrea să fie smerit și credincios? Judecă cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu locul în care te afli, ce faci acolo, ce aprobi tu prin consimțământul tău sau chiar numai prin prezența ta. Ai părăsit tu părțile sfinților de pe pământ? Te ascunzi după perdeaua, că nu te privește ce fac alții – ca și cum obligația ta ar fi numai ca tu personal să trăiești ireproșabil? Prin aceasta părăsești în totalitate terenul Adunării lui Dumnezeu. Fi sincer! Cercetează și vezi dacă tu stai în afara domeniului tuturor locurilor din Scriptură care au a face cu îndeplinirea practică a gândurilor lui Dumnezeu referitoare la Adunarea Sa, sau dacă aceste locuri din Scriptură sunt în concordanță cu ce faci tu! Nu este legat Duhul Sfânt prin toate rânduielele oamenilor așa fel că diferitele daruri de har, oricât de numeroase ar fi ele, nu au ocazia să se desfășoare? Nu devine Duhul Sfânt întristat prin toate aceste împotriviri? Nu este domnia Domnului practic dată la o parte prin aceea că în Biserică se îndrăznește să se numească conducători și chiar slujitori în Cuvânt, în loc ca slujitorii Lui să acționeze la Cuvântul Său și prin împuternicirea Sa, și să pună în negoț talanții Săi? Oarecum te-ai îndepărtat de ceea ce învață Cuvântul Său. Tu nu mai ești pe terenul adevărat al Adunării lui Dumnezeu pe pământ.

Dar dacă credința îți dă putere să fi împreună cu doi sau trei, care se bucură că Cuvântul lui Dumnezeu este cu adevărat valabil și conduce, în loc să condamne, - cât de bogat de binecuvântată este atunci această stare! La timpul Său Dumnezeu va onora pe aceia care Îl onorează. Până atunci lumina divină luminează permanent pe cărarea ta, de fiecare dată când vă adunați în felul acesta. S-ar putea ca această lumină să-ți arate cât de slab tu ești și cât de

mult și de des greșești; însă aceasta nu schimbă nimic din faptul că este locul potrivit și motivul corect pentru care Dumnezeu te vrea acolo unde El prin har poartă grijă de tine, unde El te ajută pe cale, unde El dăruiește astăzi printr-un slujitor, mâine printr-un altul; căci „toate sunt ale voastre”, și sufletul tău savurează adevărul și face progrese pe căile lui Dumnezeu. Dacă aici sau acolo este răul, el va fi descoperit și judecat, căci și în privința aceasta lucrează Duhul lui Dumnezeu. Cât de prețios este apoi să ști, că noi cunoaștem realmente voia lui Dumnezeu și o facem! „Cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” Cât de fericită este inima și conștiința, că posedă certitudinea pe calea grea prin lumea aceasta că este ascultător de Domnul Isus!

Aceasta era ceea ce apostolul voia cu plăcere să vadă la credincioșii din Corint. La ei practic totul era în dezordine și cu toate acestea el nu pune la îndoială că era Adunarea lui Dumnezeu. Este posibil că acolo poate pătrunde răul cel mai mare de sub soare care se poate imagina. Am eu dreptul să întorc spatele Adunării lui Dumnezeu, deoarece eu aud de un rău sau altul? Desigur aceasta nu este felul de a fi al Domnului, care ne face cunoscut cum trebuie judecat răul și pus în ordine. Ce noi trebuie să facem în astfel de cazuri este, să aplicăm Cuvântul cu înțelegere spirituală și să dăm la o parte din drum tot ce amenință să fie o pricină de poticnire. Indiferența față de voia lui Dumnezeu este desigur la mine tot așa de rea ca și răul pe care eu îl văd la alții. De asemenea este tot așa de contrar Scripturii, să fugi sau chiar să sprijini răul. Adunarea lui Dumnezeu nu poate tolera răul în mijlocul ei. Ea mărturisește că El este în mijlocul ei; însă conștiințele trebuie trezite și trebuie să ascultăm de El. În Adunare (nu în afara ei, atunci când o părăsesc în grabă) pot considera că Dumnezeu lucrează în și prin sfinții Săi. Oricare ar fi felul de rău, pe care dușmanul vrea să-l strecoare în taină în Adunare, fie prin învățături greșite sau prin imoralitate gravă, noi nu ar trebui să nu ne lăsăm derutați total, și nu avem voie să refuzăm Adunării, a cărei misiune este ca în toate să se facă voia Domnului, ajutorul nostru. Eu trebuie să privesc la El, să-L chem și să vorbesc cu El, tot așa cum vorbesc cu frații mei, ca conștiințele noastre ale tuturor – bărbați, femei și copii – să devină active și ca noi să avem har suficient să înlăturăm ce este împotriva onoarei lui Dumnezeu, dacă pentru rău nu este un alt mijloc de vindecare.

Vedeți deci că nici existența unei slăbiciuni mari, și nici pătrunderea răului de orice fel nu sunt motiv de a pleca, oricât ar fi de mare umilirea și durerea pentru inimile noastre. Ce este fatal, este refuzul de a acționa împotriva necurăției, darea practică la o parte a Duhului lui Dumnezeu, când El prin Cuvânt ne face atenți cu privire la rău și ne arată cât de periculos este el. Dacă egoismul omenesc domină și este aprobat, pentru ca comoditatea, liniștea și aparenta unitate să fie păstrate, cu toate că tot ce face de preț adevărata unitate s-a pierdut – aceasta este foarte fatal. Ce avem noi a face cu o unitate care nu este lucrată și păstrată prin voia lui Dumnezeu? Dacă nu este unitatea pe care Duhul Sfânt Își pune pecetea, care contribuie la onoarea Domnului, atunci ea este păcat și o grozăvie și ea nu merită credincioșia mea. De aceea în final nu este nimic mai simplu decât aplicarea practică a acestor principii, cu toate că necredința strigă tare, că este imposibil aceasta, și că noi am avea libertatea să facem toate aceste grozăvii. Desigur pe cărarea cu Hristos sunt greutăți, dar credința le biruie. Noi știm bine, că Biserica este alcătuită din oameni, care, chiar dacă au Duhul lui Dumnezeu, ei au încă și carnea (fîrea pământească) în ei. De aceea germenul răului este prezent, și satan face efort să-l facă să încolțească, pentru ca onoarei lui Dumnezeu să i se aducă cât mai mult posibil pagubă. Dacă Domnul este în mijlocul nostru, aceasta nu ar trebui să ne sperie; și cu atât mai mult noi nu ar trebui să fugim dintr-o astfel de poziție plină de onoare și binecuvântată, chiar

dacă ea conține în sine greutăți și pericole. Să ne încingem coapsele și să privim la El! Este Adunarea Sa, și El are toată puterea și autoritatea în mâinile Sale. El Își va desfășura puterea în har în favoarea noastră și va acționa împotriva a ceea ce El urăște.

Dar ce este de făcut când răul viclean câștigă supremația într-o adunare, în mod deosebit cu privire la Persoana lui Hristos (căci asupra Lui țintește satan totdeauna), când se respinge vindecarea sau condamnarea răului, când o adunare dintr-un oarecare motiv de egoism se împotrivesc oricărei încercări de a aplica Cuvântul lui Dumnezeu la ceea ce este împotriva onoarei Sale și distruge adevărul și sfințenia Sa? Dacă este așa, atunci desigur ne aflăm pe un teren foarte periculos. Dar dacă răul a devenit foarte clar vizibil și se încearcă să se acopere și să i se permită în continuare să existe, fără să fie condamnat, dacă aceia care au ocupat locul Adunării lui Dumnezeu se opun cu încăpățănare oricărei atenționări din partea Duhului Sfânt ca să judece ce este împotriva Domnului Isus, atunci noi trebuie în Numele Domnului să ne despărțim de aceștia. Aceasta este foarte dureros și rușinos, și va răni profund inima noastră. Dar dacă noi vedem foarte clar semnele aceluiași rău care a zdrobit înainte de noi inimi mai bune decât ale noastre, atunci noi nu ar trebui să amânăm. Eu pot numai să mai repet încă o dată, și anume că noi prin puterea Domnului trebuie să ne îndepărtăm de acela care cu atât este mai nedemn cu cât Dumnezeu i-a dăruit lumină nouă, și el refuză intenționat să se comporte corespunzător cu această lumină. După ce el a gustat din nou harul lui Dumnezeu, el a devenit surd față de Cuvântul Său și abuzează de îndurarea lui Dumnezeu trăind în desfrânare. Domnul să ne păzească de astfel de căi și să ne dea totdeauna un sentiment sensibil față de onoarea Lui și față de voința Lui revelată. Noi ar trebui în primul rând să fim totdeauna gata să recunoaștem că noi înșine greșim; cu greu ar trebui să facem loc gândului că Adunarea Sa în felul acesta poate trăda onoarea Sa. Nici în cazul unei singure persoane și nici cu o adunare întreagă se poate proceda astfel, înainte ca să fi ajuns la certitudinea tristă și umilitoare, că această persoană sau această întreagă adunare a devenit cu totul necredincioasă. Graba în excluderea unei persoane sau în condamnarea unei adunări întregi, care a fost recunoscută ca Adunare a lui Dumnezeu, este ultima acțiune care ar trebui să caracterizeze pe un copil al lui Dumnezeu. Încet și cu multă durere ar trebui să ne lăsăm călăuziți la un astfel de pas. Dar dacă Dumnezeu face conștiinței noastre clar situația, noi nu ne putem încuia de a face aceasta și nu avem voie să ezităm să acționăm cu hotărâre. Poate această remarcă va ajuta unora dintre noi să învețe cum lucrează Duhul lui Dumnezeu, nu numai cum a fost revelat în Cuvânt, ci și cum noi trebuie să acționăm practic în greutățile actuale potrivit cu responsabilitatea pe care o avem.

Acum câteva cuvinte cu privire la versetul important 13, unde citim: „Căci printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi”. Cine poate pune la îndoială că astăzi fiecare copil al lui Dumnezeu, fiecare, pe care harul lui Dumnezeu l-a chemat începând de la cruce, este un mădular al trupului Său? Nici un credincios nu este exclus de la aceasta. Pentru ce am fost noi botezați cu Duhul Sfânt? Cu certitudine nu pentru a sta ca indivizi separați, despărțiți unii de alții. Așa a fost odinioară în Israel; astăzi însă noi am fost scoși din aceasta prin Duhul Sfânt. Tocmai pentru aceasta a venit Duhul Sfânt aici jos. Este de la sine înțeles că prin creștinism eu nu pierd binecuvântarea mea personală, - dimpotrivă; însă acum este un teren, pe care Dumnezeu ni l-a dat aici jos în comun, și anume, că eu aparțin *unui singur trup*, Adunării (Bisericii). Prin Duhul Sfânt trimis din cer aici jos eu am fost botezat în acest un singur trup. Aceasta trebuie înțeles prin credință, tot așa cum înțeleg că am devenit un copil al lui Dumnezeu. Întrebarea este, dacă eu, după ce

am devenit un mădular al acestui un singur trup, acționez ca atare. Cred eu că aceasta este valabil și astăzi? Nu este aceasta dependent de prezența infailibilă a Duhului Sfânt? Dacă aceasta este adevărat și astăzi, nu este atunci de datoria mea să mă comport corespunzător? Și cum? Cercetează și cunoaște aceasta din Cuvântul lui Dumnezeu. Verifică-ți căile! Nu am nici o îndoială cu privire la rezultatul la care va ajunge fiecare, care face aceasta cu sinceritate. Prin „sinceritate” nu înțeleg numai caracterul deschis al omului, ci sinceritatea divină și acea simplitate care năzuiește nu după lucrurile proprii, ci după lucrurile lui Isus Hristos. Este într-adevăr posibil ca copiii lui Dumnezeu, care se lasă conduși numai prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul lui Dumnezeu, să ajungă la rezultate diferite? În Scriptură nu sunt lipsuri și Duhul Sfânt nu greșește niciodată ținta.

Sunt conștient, că mulți vor spune, acesta este un cuvânt îndrăzneț, însă eu nu am curajul să spun mai puțin sau să spun altceva. Dacă aș face-o, atunci aș degrada Cuvântul lui Dumnezeu și aș tăgădui puterea Duhului Sfânt. Ar fi o concesie adusă necredinței, revelația lui Dumnezeu și călăuzirea Sa actuală nu ar fi suficiente. Astfel de gânduri le consider eronate, le resping în totalitate. Nu este Duhul Sfânt din noi mai mare decât duhul care este în lumea aceasta? Cuvântul lui Dumnezeu nu este ca ceara, ca să se lase modelat după cum se vrea; unii adepți ai papei și necredincioșii gândesc așa. Un credincios nu este în carne, cu toate că el are carnea în sine, ci el este în Duhul, căci Duhul lui Dumnezeu locuiește în el. Dacă am fi simpli și supuși Scripturii, atunci Duhul Sfânt ar da naștere la noi toți la aceeași convingere. Singurul motiv pentru care între creștini sunt așa mari abateri constă în aceea că firea pământească (carnea) necondamnată luptă împotriva Duhului. Prin aceasta nu mă refer în primul rând la alții, spun aceasta cu toată seriozitatea și cu privire la mine însumi. Sunt convins că nimeni nu poate renunța și nu are voie să renunțe la certitudinea necondiționată a prezenței Duhului Sfânt sau la autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. Nu este Duhul Sfânt la noi cu scopul de a folosi Cuvântul în putere în credincioși și în Adunare spre onoarea lui Hristos, după măsura de credință a fiecăruia? De aceea se cuvine pentru un copil al lui Dumnezeu să se scuture de tot molozul tradițiilor și de cătușele necredinței, prin care el este împiedicat și cu care el este în legătură, să lase în urmă tot ce contrazice Scriptura și prin ceea ce i se face imposibil să împlinească Cuvântul lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt.

Restul capitolului, cu care nu trebuie să mă ocup în detaliu, ne învață mai întâi, că trupul nu este un mădular. Varietatea de mădulare arată cât de necesar este fiecare dintre ele – un principiu deosebit de important. Piciorul este tot așa de valoros ca și mâna. Nu că fiecare dintre ele ar îndeplini același scop sau că toate au același loc sau aceeași funcție; totuși toate sunt necesare, cel mai mare ca și cel mai mic. În starea actuală slabă și încurcată a Adunării lui Dumnezeu este deseori așa, că piciorul este aici iar mâna este acolo, - împrăștiate, în loc să fie împreună. În ceea ce privește aspectul exterior al Bisericii pe pământ, domnește multă dezordine, confuzie și încurcătură. Însă Dumnezeu rămâne totdeauna credincios și încă mai lucrează prin Duhul Sfânt, pe care El L-a trimis din cer aici jos și care este de ajuns pentru toate aceste stări. Biserica poate fi slabă și slujba lipsită de putere. Dar înseamnă aceasta că și Duhul Sfânt este slab? Întrebarea, care se pune cu adevărat, este deci: credem noi cu adevărat în prezența și lucrarea Duhului Sfânt? El este puternic și folosește persoane, așa cum vrea El, spre glorificarea lui Hristos – în mod normal ca mădulare ale trupului lui Hristos. Să ținem cu tărie la aceasta, fără a împinge pe celălalt pe un drum care este în afara măsurii lui de credință, este foarte important. Cât de plăcut este când inimile stau la dispoziția Duhului Sfânt și când se acceptă acțiunea Sa diversificată! Duhul împarte daruri de har, care se diferențiază total

unul de altul. În Adunarea lui Dumnezeu nu sunt două daruri de har identice, și nici nu au fost vreodată două la fel. Nici un om nu este identic cu vecinul lui; știm că fiecare are ceva specific în sine. Asemănarea ar putea să fie foarte evidentă, însă pe fiecare om este pusă o pecete pe care nimeni nu o poartă sau a purtat-o vreodată. Tot așa este și în Adunare. Dumnezeu folosește pe unul sau pe altul pentru lucrarea pe care El ne-o dă s-o facem. Carnea este invidioasă și egoistă. Dar cât este de frumos, când Duhul lui Dumnezeu ne dăruiește credința să vedem diversitatea în lucrarea Domnului și s-o recunoaștem! Pe de altă parte aceste însușiri dumnezeiești aproape întotdeauna sunt șterse de fire, dacă i se dă loc. Printr-un proces de egalizare ele se adaptează una la alta; linia fină și acțiunile felurite ale Duhului lui Dumnezeu se pierd. Peste multe detalii ale acestui capitol trebuie să trec. Totdeauna am încercat să scoatem în relief gândul principal, atât pe cât a fost posibil s-o facem pe scurt.

Înainte să închei, trebuie să mă refer la un alt loc din Scriptură, și anume la epistola către Efeseni capitolul 4. Și acolo trupul lui Hristos este tema principală, dar într-un fel cu totul altul. Apostolul are acolo trupul lui Hristos (Adunarea) înaintea lui nu ca domeniu al activității Duhului Sfânt pe pământ (ca în 1 Corinteni 12), ci în legătura lui cu Capul în cer. În 1 Corinteni 12 Hristos nu este descris direct ca și Cap, chiar dacă în versetul 12 trupul de pe pământ este numit „Hristos”. Hristos și Adunarea sunt văzuți deci aici ca unitate, ca domeniu în care Duhul Sfânt face să se împlinescă voia lui Dumnezeu. În epistola către Efeseni capitolul 4 vedem un alt tablou. Vedem pe Hristos Însuși, înălțat în locurile cerești și trupul lui Hristos, cu toate că el este încă pe pământ, însă într-o relație directă, intimă, strânsă cu Hristos înălțat la cer – una cu Hristos. Când eu privesc la Hristos, atunci eu stau imediat în legătură cu cerul; când privesc la Duhul Sfânt, atunci eu stau în legătură cu pământul, căci acolo El este activ în Adunare pentru glorificarea lui Dumnezeu. Această diferență o găsim mereu în aceste două epistole.

Ambele aspecte sunt adevărate și importante, și atât una cât și cealaltă nu pot fi neglijate sau să se renunțe la ele. Prin aceasta nu vreau să spun că ambele ating inima noastră în aceeași măsură. Însă ambele sunt necesare, ambele sunt de la Dumnezeu și ambele sunt revelate pentru creșterea și binecuvântarea noastră. Găsim astfel în Efeseni 4 ca idee predominantă: Hristos este izvorul infailibil al binecuvântării, al ajutorului și îngrijirii trupului. El a dat trupului daruri – apostoli, proroci, evangheliști, păstori și învățători; nu este amintit nici un cuvânt despre vorbirea în limbi și vindecări, de facerea de minuni, care sunt descrise așa de detaliat în 1 Corinteni 12 și 14. Aceasta este din cauză că în epistola către Efeseni totul slujește direct la hrănirea trupului. Totul rezultă din grija lui Hristos pentru ai Săi. Acolo nu este vorba atât de mult de mărturia puterii lui Dumnezeu în Adunarea Sa față de lume. În epistola către Corinteni Duhul Sfânt lucrează cu putere în interiorul a ceea ce este numit „Hristos”; în epistola către Efeseni vedem pe Hristos ca și Cap personal în dragostea și grija Sa pentru trupul Său. Drept urmare într-un caz, în epistola către Efeseni, Hristos stă mai cu seamă înaintea privirilor, în timp ce în epistola către Corinteni stă Duhul Sfânt, care este activ cu putere în Adunare după buna Sa plăcere în formele de înfățișare cele mai felurite. În epistola către Efeseni ținta mare este „desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos.”

Felul corect și potrivit în care ar trebui să se desfășoare aceste daruri este ca mădulare ale trupului lui Hristos. Așa este în 1 Corinteni 12 – nu independent de Adunarea lui Dumnezeu, ci ca mădulare ale trupului Său. Aceasta este valabil chiar și cu privire la evanghelizare, chiar și pentru apostolul Pavel, total indiferent cât de minunat a lucrat Domnul, și mai târziu Duhul

Sfânt, la chemarea lui. Când Pavel și Barnaba au plecat, ei au făcut aceasta după ce ei au fost încredințați de către Adunare harului lui Dumnezeu. Tot așa ei vin înapoi și relatează Adunării ce a lucrat Dumnezeu prin ei. Cu toate acestea aceasta nu a avut loc în sensul, ca și cum ei ar fi primit însărcinarea din partea Adunării. Nu este atribuția ei să aleagă sau să trimită pe un slujitor al Domnului. Aceasta este foarte important. Să comparăm cu izvorul chemării, cu caracterul slujbei, așa cum ele se practică astăzi și se va observa cât de evidentă este diferența. Este diferența dintre o slujbă lucrată prin Dumnezeu și o slujbă stricată prin oameni. Eu nu contest că printre predicatorii ordinați obișnuiți sunt slujitori ai lui Dumnezeu; însă totodată sunt multe prin care Domnul este totdeauna și principial dezonorat ca singura „instanță” și autoritate pentru trimiterea unui slujitor și lucrarea este împiedicată. Este orice altceva, numai ordinea corectă, ordinea lui Dumnezeu nu este. Este dezordinea omului. Eu cred că printre ei se află slujitori ai Domnului credincioși și sinceri; dar în zilele noastre în creștinătate pentru a putea ocupa o funcție, trebuie să te învoiești să fi angajat de o așa zisă biserică. Cu alte cuvinte, aceasta înseamnă, tu trebuie să aparții unei anumite grupări bisericești, spre dezonorarea Domnului; trebuie să dai onoare unei biserici, care își arogă aceste drepturi, dacă vrei să fi angajat. Aici nu este vorba de o corporație sau alta că este mai presus de celelalte, nu, toate se fac vinovate că au înlocuit pe Domnul prin biserica lor. Contează puțin dacă este vorba de o comunitate religioasă relativ mică: ea este în felul ei tot așa de decăzută în rătăcire ca și papa de la Roma. Principiul este același, fie că este vorba de biserica romano-catolică sau de sectele excentrice ale irvinianilor. Cât pot să-mi dau seama, nu este nici o excepție, nici măcar comunitatea quakerilor. Într-un alt studiu am văzut că la ei, privit în exterior, este o oarecare recunoaștere a Duhului Sfânt, și totuși în această privință nimeni nu este mai îndepărtat de adevărul revelat decât sunt ei.

Nu doresc să îndurez pe nimeni, ci numai să accentuez adevărul. Dacă aici este prezent un quaker, atunci îl rog să primească ce eu am dat ca mărturie pentru adevăr. Eu cred că învățătura potrivit căreia orice om din lume are Duhul lui Dumnezeu este așa de distrugătoare pentru adevărul despre locuirea Duhului lui Dumnezeu în credincioși, cum nu mai este alta. Nu cunosc ceva mai rău, da, nici măcar în papalitate; căci în cele din urmă papalitatea pune Numele lui Hristos în legătură cu aceasta, chiar dacă o face în felul ei propriu. Chiar dacă are loc prin câteva picături de apă, totuși în ceremoniile lor fanatice și absolut superstițioase se cuprinde un sens ascuns, și anume, că un om din afara bisericii este pierdut, și că un om poate fi mântuit numai stând sub Numele lui Hristos. În acest sens există deci ceva prin care papalitatea spre favoarea ei se deosebește de aceia care, cu toate că sunt oameni onorabili, vorbesc cu dispreț despre orice adevăr obiectiv. Nu vreau să spun nimic împotriva lor personal, însă protestez împotriva opoziției lor față de adevăratul har al lui Dumnezeu în mântuire și în darul Duhului Sfânt.

Dacă mulți de aici s-au întors înapoi la acest adevăr mare, aceasta să nu ademenească pe nimeni la mulțumire de sine! Dimpotrivă, în aceasta se include o responsabilitate foarte mare. Da, ar trebui să fim adânc rușinați, dacă nu-l prezentăm cu toată puterea inimilor și conștiinței celorlalți, ca ei să fie umpluți de mari griji că se află în afara voii și căii lui Dumnezeu. Propria noastră stare spirituală scăzută, lipsa noastră de dăruire, asemănarea noastră cu lumea și toate celelalte lucruri triste ale noastre personale și comune sunt obstacolele cele mai mari. Toată puterea lui satan nu ne-ar putea pricinui pagubă, dacă nu ar fi așa de multă lipsă de credincioșie și ascultare nejudicate. În aceasta constă pericolul de care ar trebui să ne temem cel mai mult, și de care ar trebui să ne rușinăm adânc înaintea lui Dumnezeu. Dar să ținem cu

tărie la adevăr, iubiți frați și iubite surori! Dumnezeu vrea ca noi să-L mărturisim și să-L credem. Calomnierile venite din afară fac impresie numai aceluia care iubesc răul. Să spună ce vor! Să nu ne lăsăm nici o clipă zguduiți, atâta timp cât ochiul nostru rămâne curat și inima noastră atârână de Domnul Isus Însuși și ne încredem în Duhul Sfânt, potrivit Cuvântului Său!

Înainte de a încheia, vrem să mai vedem un aspect în Efeseni 4. Aceste daruri rămân până când noi toți vom ajunge la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos. Tocmai în aceasta se vede o diferență mare între Efeseni 4 și 1 Corinteni 12. Cu privire la minuni nu se spune aceasta. O inimă înțeleaptă află aici de ce aceste minuni nu mai sunt. Niciodată Domnul nu a făgăduit că vindecările și vorbirea în limbi și alte semne exterioare asemănătoare acestora, care au fost dăruite Adunării în starea ei de început, vor continua să existe. Dar când este vorba de ceea ce este necesar pentru zidirea sfinților, în ceea ce privește darurile, prin care suflete noi sunt chemate, sau prin care cele chemate sunt păzite și ocrotite, atunci am voie să spun cu autoritate divină, că aceste daruri vor rămâne „până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura plinătății lui Hristos.” Tot ce în situația actuală este cu adevărat bun și folositor va rămâne Adunării până la sfârșit.

Prin aceasta închei această parte a temei noastre, simt însă că numai aici și acolo am atins câte ceva din această temă. Însă puținul poate să fie de mare valoare pentru toți care cred în El Însuși. Să prețuim credința în Cuvântul Său! Fie ca dorința noastră să fie, să plăcem Domnului!